

Sygn. akt VIII Ka 182/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: **SSO Przemysław Wasilewski – spr.** Sędziowie: **SO Marzanna Chojnowska**

SO Dariusz Gąsowski

Protokolant Agnieszka Malewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Białymstoku Ewy Minor-Olszewskiej

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2014 roku

sprawy M. W.

oskarżonego o czyny z art. 271 § 3 k.k., 228 § 3 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 29 listopada 2013 roku, sygnatura akt III K 1294/12

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. Z asądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.300,- (dwa tysiące trzysta) złotych tytułem opłaty za postępowanie przez Sądem II Instancji i obciąża go kwotą 70,- (siedemdziesiąt) złotych z tytułu pozostałych kosztów procesu za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

M. W. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 3 marca 2004 r. w G.pow. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)” s.c. z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczyl nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego (...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

II. w dniu 16 kwietnia 2005 r. w K.gm. G.pow. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)” s.c. z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczyl nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego (...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

III. w dniu 04 czerwca 2005 r. w K.gm. M.pow. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)” s. c. z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczyl nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego (...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

IV. w dniu 03 kwietnia 2006 r. w G.pow. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)” s. c. z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczył nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego (...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

V. w dniu 13 maja 2006 r. w K.gm. M.pow. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)” s. c. z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczył nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego (...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

VI. w dniu 19 marca 2007 r. w K.gm. G.pow. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)” s. c. z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczył nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego (...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

VII. w dniu 28 marca 2007 r. w K.gm. G.pow. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)” s. c. z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczył nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego (...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

VIII. w dniu 18 kwietnia 2007 r. w K.gm. G.pow. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczył nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego (...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

IX. w dniu 16 czerwca 2007 r. w K.gm. M.pow. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczył nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego (...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

X. w dniu 7 września 2007 r. w K., powiatu (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przyjął od R. C.korzyść majątkową w kwocie 37 zł w zamian za poświadczenie nieprawdy w dowodzie rejestracyjnym ciągnika marki U. (...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 228 § 3 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k.

XI. w dniu 29 grudnia 2007 r. w W.gm. G.pow. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)” s. c. z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczył

nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego (...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

XII. w dniu 07 marca 2008 r. w G.pow. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczył nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego (...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

XIII. w dniu 11 kwietnia 2008 r. w G.pow. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczył nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego (...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art.271 § 3 k.k.

XIV. w dniu 09 marca 2009 r. w W.gm. G.pow. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczył nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego (...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

XV. w dniu 21 marca 2009 r. w K.gm. G.pow. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczył nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego (...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

XVI. w dniu 23 marca 2009 r. w K.gm. M., prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczył nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego (...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

XVII. w dniu 27 marca 2009 r. w K.gm. M.pow. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczył nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego (...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

XVIII. w dniu 28 marca 2009 r. w K.gm. G.pow. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczył nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego (...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

XIX. w dniu 17 kwietnia 2009 r. w K.gm. G.pow. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczyl nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego (...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

XX. w dniu 22 czerwca 2009 r. w K.gm. M.pow. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczyl nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego (...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

XXI. w dniu 03 września 2009 r. w nieustalonym miejscu, prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczyl nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym przyczepy (...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

XXII. około 11.01.2010 r. w Ł.gm. G.powiatu (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczyl nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym samochodzie osobowym m-ki (...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

XXIII. w dniu 29 marca 2010 r. w S.pow. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczyl nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągniku rolniczego m-ki U. (...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

XXIV. w dniu 17 maja 2010 r. w nieustalonym miejscu, prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczyl nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągniku rolniczego (...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

XXV. w dniu 08 maja 2010 r. w G.pow. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczyl nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągniku rolniczego (...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

XXVI. w dniu 22 maja 2010 r. w G.pow. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczyl nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągniku rolniczego (...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

XXVII. w dniu 20 września 2010 r. w K.gm. M., prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczył nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym samochodu osobowego m-ki (...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

XXVIII. w dniu 20 września 2010 r. w G.pow. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczył nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego (...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

XXIX. w dniu 08 października 2010 r. w K.gm. G.pow. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczył nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego (...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

XXX. w dniu 21 października 2010 r. w G.pow. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczył nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego (...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

XXXI. około 14 stycznia 2011 r. w Ł.gm. G.pow. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczył nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym samochodu osobowego m-ki (...) nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art.271 § 3 k.k.

XXXII. w dniu 11 marca 2011 r. w W.gm. G.pow. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczył nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego m-ki (...) nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

XXXIII. około 15 marca 2011 r. roku w K.gm. G.pow. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przyjął od R. C.korzyść majątkową w kwocie 57 zł w zamian za poświadczenie nieprawdy w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego m-ki (...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 228 § 3 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k.

XXXIV. w dniu 04 kwietnia 2011 r. w K.gm. M.pow. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczył

nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego m-ki (...)nr rej.(...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

XXXV. w dniu 11 kwietnia 2011 r. w K.gm. G.pow. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczył nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego m-ki (...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

XXXVI. w dniu 16 maja 2011 r. w nieustalonym miejscu, prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczył nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym przyczepy m-ki (...) nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

XXXVII. w dniu 19 maja 2011 r. w G.pow. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczył nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego m-ki (...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

XXXVIII. w dniu 24 maja 2011 r. w K.gm. M.pow. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczył nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego m-ki (...) nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

XXXIX. w dniu 14 czerwca 2011 r. w miejscowości D.gm. G.pow. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczył nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego m-ki(...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

XL. w dniu 16 lipca 2011 r. w K.gm. M.pow. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczył nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego m-ki (...) nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

XLI. w dniu 26 czerwca 2011 r. w miejscowości D.gm. G.pow. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczył nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym samochodzie m-ki (...)nr rej. (...) co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

XLII. w dniu 13 sierpnia 2011 r. w K.gm. G.pow. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczyl nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego (...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

XLIII. w dniu 01 września 2011 r. w K.gm. G.pow. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczyl nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego (...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

XLIV. w dniu 20 września 2011 r. w K.gm. M., prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczyl nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym samochodu osobowego m-ki (...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

XLV. w dniu 8 października 2011 r. w S.prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w S.(...)w S., posiadając uprawnienia diagnosty, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczyl nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego (...)nr rej. (...)co do faktu przeprowadzenia okresowych badań technicznych,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 29 listopada 2013 r. w sprawie o sygn. III K 1294/12 oskarżony M. W. został uznany za winnego czynu opisanego w punkcie I i za to na mocy art. 271 § 3 k.k. został skazany i wymierzono mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżony został uznany za winnego czynów opisanych w punktach II i III, a przyjmując, że iż tak przypisanych czynów M. W. dopuścił się działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, tj. w warunkach ciągu przestępstw, za tak przypisany ciąg przestępstw na mocy art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. został skazany, zaś na mocy art. 271 § 3 k.k. wymierzono mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżony został uznany za winnego czynów opisanych w punktach IV i V a przyjmując, że iż tak przypisanych czynów M. W. dopuścił się działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, tj. w warunkach ciągu przestępstw, za tak przypisany ciąg przestępstw na mocy art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. został skazany, zaś na mocy art. 271 § 3 k.k. wymierzono mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżony został uznany za winnego czynów opisanych w punktach VI, VII, VIII, IX a przyjmując, że tak przypisanych czynów dopuścił się działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, tj. w warunkach ciągu przestępstw, za tak przypisany ciąg przestępstw na mocy art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. został skazany, zaś na mocy art. 271 § 3 k.k. wymierzono mu karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżony M. W. został uznany za winnego czynu opisanego w punkcie X i za to na mocy art. 228 § 3 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. został skazany i na mocy art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Oskarżony został uznany za winnego czynów opisanych w punktach XI, XII, XIII a przyjmując, że iż tak przypisanych czynów dopuścił się działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, tj. w warunkach ciągu przestępstw, za

tak przypisany ciąg przestępstw na mocy art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. został skazany, zaś na mocy art. 271 § 3 k.k. wymierzono mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżony został uznany za winnego czynów opisanych w punktach XIV, XV, XVI, XVII, XVIII, XIX, XX, XXI, XXII, XXIII, XXIV, XXV, XXVI, XXVII, XXVIII, XXIX, XXX, XXXI, XXXII a przyjmując, iż tak przypisanych czynów dopuścił się działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, tj. w warunkach ciągu przestępstw, za tak przypisany ciąg przestępstw na mocy art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. został skazany, zaś na mocy art. 271 § 3 k.k. wymierzono mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Oskarżony M. W. został uznany za winnego czynu opisanego w punkcie XXXIII i za to na mocy art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. został skazany zaś na mocy art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Oskarżony został uznany za winnego czynów opisanych w punktach XXXIV, XXXV, XXXVI, XXXVII, XXXVIII, XXXIX, XL, XLI, XLII, XLIII, XLIV, XLV, a przyjmując, iż tak przypisanych czynów dopuścił się działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, tj. w warunkach ciągu przestępstw, za tak przypisany ciąg przestępstw na mocy art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. został skazany, zaś na mocy art. 271 § 3 k.k. wymierzono mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Na mocy art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. połączono kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego w punktach I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII i IX tego wyroku i wymierzono mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie kary orzeczonej w punkcie X tego wyroku warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat.

Na mocy art. 41 § 1 k.k. w zw. z art. 39 ust. 2 k.k. orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu wykonywania funkcji diagnosty uprawnionego do wykonywania badań technicznych pojazdów na okres 3 (trzech) lat.

Na mocy art. 33 § 2 k.k. orzeczono wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych.

Na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania w dniu 27 października 2011 roku (jeden dzień), uznając, że jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny.

Na mocy art. 45 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego przepadek korzyści majątkowej uzyskanej w związku z popełnieniem przestępstw za które został skazany w punkcie V i VIII w łącznej kwocie 94,00 (dziewięćdziesięciu czterech) złotych.

Na mocy art. 230 § 2 k.p.k. orzeczono zwrot na rzecz spółki cywilnej (...) w S. dowodów rzeczowych opisanych pod poz. 1-6 i 9-15 wykazu dowodów rzeczowych Nr I/103/12 (karta 950 akt sprawy).

Zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty kwotę 2.300,00 (dwa tysiące trzysta) złotych oraz obciążono go pozostałymi kosztami procesu.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok w całości na korzyść oskarżonego.

Na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1, 2, 3 i 4 k.p.k. przedmiotowemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę prawa procesowego, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. i 410 k.p.k., mającą istotny wpływ na treść wyroku, poprzez dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego z przekroczeniem zasad swobodnej jej oceny, poprzez:

- nadanie waloru wiarygodności pierwszym wyjaśnieniom oskarżonego złożonym w dniu 28 października 2011 r. w których przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów, podczas gdy:

- informacje w nich zawarte pozostają w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w tym przede wszystkim z zeznaniami świadków, a mając na uwadze, iż działania oskarżonego miałyby polegać na poświadczaniu nieprawdy poprzez dokonywanie wpisów świadczących o przeprowadzaniu badań technicznych pojazdów w dowodach rejestracyjnych tychże świadków, to właśnie ich depozycjom w zakresie faktycznego przyjazdu do (...) w S. należało dać wiarę,

- jego przyznanie się do popełnienia wszystkich zarzuconych czynów nie może być postrzegane jako w pełni świadome, zwłaszcza wobec faktu, iż zastrzeżenia budzi sam sposób przeprowadzenia czynności procesowej przesłuchania, w toku którego oskarżonemu wymieniano jedynie numery rejestracyjne pojazdów, w których miałby dokonać poświadczenia nieprawdy, bez wskazywania bliższych informacji dotyczących pojazdu czy też danych identyfikujących właściciela, a mając na uwadze, że oskarżony, do chwili obecnej przyznaje się do dokonania w niektórych przypadkach, badań stanu technicznego pojazdów, poza (...) w S. to dysponując jedynie numerami rejestracyjnymi pojazdów, mógł błędnie przyjąć, że zarzuty dotyczą tylko tych pojazdów,

- odmowę przyznania waloru prawdziwości zeznaniom świadków: S. K., M. P., W. S. i E. W., którzy przesłuchiwanie zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i sądowym konsekwentnie wskazywali, że za każdym razem osobiście przyjeżdżali do (...) w S. celem przeprowadzenia badań technicznych posiadanych pojazdów,
- błędną interpretację treści zeznań R. C., w części odnoszącej się do wysokości opłaty poniesionej przez świadka z tytułu sprawdzenia stanu technicznego ciągnika rolniczego, skutkującą uznaniem, że świadek dokładnie wskazał wysokość kwoty, jaką zapłacił za badania techniczne pojazdu, a mianowicie w 2007 roku - 100 złotych, a w 2011 r. - 120 złotych, skutkiem czego oskarżony osiągnął korzyść majątkową w kwocie 37 złotych i 57 złotych, podczas gdy mając na uwadze przede wszystkim upływ czasu oraz wagę tej kwestii dla przeciętnego klienta, słowa świadka „pamiętam, że wtedy (wrzesień 2007 r.) zapłaciłem mu kwotę 100 złotych” oraz „jak sobie przypominam (marzec 2011 r.) zapłaciłem mu kwotę 120 złotych” należy traktować jako orientacyjne wskazanie kosztu badań technicznych, tym bardziej wobec depozycji złożonych przez świadka przed Sądem, w których stwierdził, że „nie pamiętam ile płaciłem (...), jak mnie przesłuchiwali na K., to cena ta jest zawyżona (...). Wiem, że na 100 złotych za badanie ciągnika (...) mi resztę wydawał” (vide protokół rozprawy z dnia 21 stycznia 2013 roku), a także wobec faktu, iż oskarżony przyznając się częściowo do popełnienia zarzucanych mu czynów, od początku kategorycznie zaprzeczał jakoby dokonywał wpisów, co do dowodów rejestracyjnych w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz że taką korzyść osiągnął,
- odmowę przyznania waloru prawdziwości zeznaniom świadków: K. B., R. C., P. K. i C. R. złożonym w postępowaniu sądowym, z uwagi na ich sprzeczność z treścią depozycji złożonych na etapie postępowania przygotowawczego, pomimo, iż świadkowie w sposób wiarygodny wyjaśnili przyczyny tych rozbieżności, wskazując jednocześnie na nieprawidłowości przy dokonywaniu czynności przesłuchania przez prowadzących funkcjonariuszy policji,

co skutkowało poczynieniem błędnych ustaleń faktycznych i uznaniem, że oskarżony popełnił wszystkie zarzucone mu aktem oskarżenia czyny, podczas gdy powyższe nie znajduje odzwierciedlenia w zebranych materiałach dowodowych,

2. błąd w ustaleniach faktycznych, stanowiących podstawę wyroku i mających istotny wpływ na jego treść, a mianowicie przyjęcie, że oskarżony działał z zamiarem kierunkowym - w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podczas gdy powyższe nie wynika, ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza z zeznań świadków, którzy stwierdzili, że oskarżony zawsze pobierał za badanie stawkę określoną przez powszechnie obowiązujące przepisy oraz którzy wskazywali, że to z ich inicjatywy do badania pojazdów dochodziło poza stacją (...) w S., a oskarżony zgadzał się na to jedynie dlatego, że chciał im pomóc,

3. rażąco niewspółmierność (surowość) orzeczonej kary i środków karnych, polegającą na nieuwzględnieniu okoliczności przedmiotowo - podmiotowych przemawiających na korzyść oskarżonego, w tym przede wszystkim niewysoki stopień społecznej szkodliwości czynu (poświadczenie dotyczyło ciągników rolniczych, których stan oskarżony de facto sprawdził i które okazjonalnie biorą udział w ruchu drogowym rozwijając przy tym niewielką, bo maksymalnie na poziomie 30 km/h prędkość), wysokość ewentualnie osiągniętej korzyści majątkowej (abstrahując od kwestii samego popełnienia czynu przez oskarżonego), brak uprzedniej karalności, a także fakt, iż oskarżony z prowadzonej działalności zawodowej (...)utrzymywał bezrobotną żonę i dwójkę uczących się dzieci, środek karny - zakaz prowadzenia działalności i wykonywania zawodu orzeczony na okres 3 lat jawi się jako wyjątkowo surowy, tym bardziej, że biorąc pod uwagę niemożność przekwalifikowania ze względu na wiek oskarżonego (prawie (...)lat) oraz stwierdzone u niego schorzenia,

4. obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 12 k.k. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że zarzuconemu oskarżonemu czyny nie były popełnione w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru podczas gdy, z uwagi na to, że odstępy czasowe pomiędzy poszczególnymi czynami nie przekraczały kilku miesięcy, a zamiar wielokrotnego podjęcia działania istniał w sposób nieprzerwany od czasu popełnienia pierwszego z czynów, zarzucone oskarżonemu czyny winny być zakwalifikowane jako 4 czyny ciągłe: 1 – czyny zarzucone w pkt. II- III a/o, 2- czyny zarzucone w pkt. IV-V a/o, 3 – czyny zarzucone w pkt. VI- XII a/o, 4 – czyny zarzucone w pkt. XIV-XLV a/o.

Mając powyższe na uwadze wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- w zakresie czynów, zarzucanych w pkt. II, III, IV, V, VIII, IX, XV, XVII, XIX, XX, XXI, XXIX, XXX, XXXIV, XXXV, XXXVI, XXXVIII, XXXIX, XL, XLI, XLII a/o - uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów,

- w zakresie czynu zarzuconego w pkt. X a/o – wyeliminowanie z opisu czynu sformułowania „przyjął od R. C. korzyść majątkowa w kwocie 37 złotych w zamian za poświadczenie nieprawdy” oraz wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynu art. 228 § 3 k.k.

- w zakresie czynu, zarzuconego w pkt. XXXIII a/o – wyeliminowanie z opisu czynu sformułowania „przyjął od R. C. korzyść majątkową w kwocie 57 złotych w zamian za poświadczenie nieprawdy” oraz wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynu z art. 228 § 3 k.k.

- w zakresie czynów I, VI, VII, X, XI, XII, XIII, XIV, XVI, XVIII, XXII, XXIII, XXIV, XXV, XXVI, XXVII, XXVIII, XXXI, XXXII, XXXIII, XXXVII, XLIII, XLIV, XLV a/o - wyeliminowanie z opisu czynów sformułowania „działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej” oraz zmianę kwalifikacji prawnej czynu z art. 271 § 3 k.k. na art. 271 § 1 k.k. oraz wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary zarówno pozbawienia wolności, jak i grzywny oraz orzeczenie środka karnego w postaci zakazu wykonywania funkcji diagnosty w wymiarze 1 roku,

ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wywiedziona apelacja obrońcy oskarżonego jest całkowicie bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy nie podzielił sformułowanych w niej zarzutów obrazy prawa materialnego, obrazy przepisów postępowania w tym art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k. oraz błędu w ustaleniach faktycznych, ani argumentacji przytoczonej na ich poparcie.

W ocenie Sądu Okręgowego obrońca oskarżonego w złożonej apelacji przedstawia własną ocenę dowodów, którą niejako „zestawia” z oceną dowodów dokonaną przez Sąd I Instancji, przeprowadzoną w sposób prawidłowy (mając na uwadze zasady wynikające z art. 2 § 2 k.p.k., 4 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k.). Sąd Rejonowy w pisemnych motywach

wyroku należycie uzasadnił swoje stanowisko, w tym w kwestionowanym zakresie, wskazując przy tym – stosownie do dyspozycji art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. – fakty, jakie uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, które w efekcie doprowadziły do skazania oskarżonego za zarzucane mu przestępstwa.

Okoliczność ta zwalnia Sąd Okręgowy (zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 lipca 2003 r., sygn. akt III KK 108/02, Lex 81194) od odnoszenia się w szerszym zakresie do wskazanych w apelacji zarzutów, gdyż byłoby to jedynie zbędnym powtórzeniem poglądów przedstawionych przez Sąd I Instancji.

Ustosunkowując się do zarzutu dotyczącego błędu w ustaleniach faktycznych (art. 438 pkt 3 k.p.k.), przypomnieć należy ugruntowane w tym przedmiocie orzecznictwo Sądu Najwyższego, iż „zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz do wykazania, jakich konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się Sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1975 roku, II Kr 355/74, OSNPG 1075/9/83, LEX nr 16881).

W uzasadnieniu pisemnym wyroku, Sąd I Instancji poddał analizie logicznej zebrane dowody, w sposób w pełni przekonywujący oraz zgodny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, przedstawiając na jakich przesłankach faktycznych i prawnych oparł swoje własne przekonanie odnośnie wiarygodności tych dowodów, które włączył do faktycznej podstawy wyroku i dlatego nie dał wiary pozostałym dowodom. Wnioski ocenne Sądu wyprowadzone zostały z całokształtu okoliczności ujawnionych podczas przewodu sądowego (art. 410 k.p.k.), zgodnie z dyrektywami prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.) i bezstronności (art. 4 k.p.k.), a tym samym nie wykraczają one poza granice ocen zakreślonych dyspozycją (art. 7 k.p.k.).

Zasadnym w tej sytuacji będzie przypomnienie utrwalonego od lat poglądu sformułowanego tak w doktrynie, jak też w judykaturze, że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti w toku rozprawy głównej mogą być skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana, wtedy dopiero, gdyby w procesie dochodzenia do nich Sąd uchybił dyrektywom art. 7 k.p.k., pominął istotne w sprawie dowody, lub oparł się na dowodach na rozprawie nieujawnionych, sporządził uzasadnienie niezrozumiałe, wewnętrznie sprzeczne bądź sprzeczne z regułami logicznego rozumowania wyłączając merytoryczną ocenę kontrolno-odwoławczą. Ponadto zarzut obrazy przepisu art. 7 k.p.k. i w związku z tym dokonania błędnych ustaleń faktycznych może być skuteczny tylko wtedy, **gdy skarżący wykaze, że sąd orzekający – oceniając dowody - naruży zasady logicznego rozumowania, nie uwzględni przy ich ocenie wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego.** Ocena zaś dowodów dokonana z zachowaniem wymienionych kryteriów pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., gdy nadto sąd nie orzeknie z obrażą art. 410 k.p.k., art. 424 § 2 k.p.k. oraz nie uchybi dyrektywie art. 5 § 2 k.p.k.

Tego rodzaju uchybień, tak w procesie dokonywania ustaleń faktycznych, jak też w odniesieniu do uzasadnienia wyroku Sądu I Instancji Sąd Odwoławczy nie stwierdził i ich zaistnienia w żadnym stopniu nie wykazał skarżący. Sąd orzekający ma prawo, a nawet obowiązek oceny wszystkich dowodów przeprowadzonych w sprawie. **Sąd ma prawo oprzeć się na jedynych dowodach, a pominąć inne, jeśli ich treść jest rozbieżna, dając priorytet jednym dowodom przed innymi.** Obowiązkiem Sądu jest wówczas wskazanie, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.), zatem w niniejszej sprawie dlaczego nie uznał dowodów, przemawiających za brakiem sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanych mu czynów.

Z obowiązku tego Sąd I Instancji wywiązał się prawidłowo, bowiem przeanalizował materiał zgromadzony w niniejszym postępowaniu.

Odnosząc się wprost do zarzutów skarżącego należało zacząć od tego, że oskarżony M. W. (k. 213 - 215) w pierwszych wyjaśnieniach złożonych w trakcie postępowania przygotowawczego przyznał się do stawianych zarzutów. Stwierdził, że potwierdzał pieczętką w dowodach rejestracyjnych przeprowadzenie badań, a faktycznie ich nie wykonywał. W

trakcie postępowania sądowego (k. 1260 -1261) zmienił treść swoich wyjaśnień, przyznając się jedynie częściowo do popełnienia zarzucanych mu czynów, nie przyznając się zaś do pozostałych czynów, które enumeratywnie wymienił. Podał, że żałuje, iż zgodził się na prośby rolników i dokonywał przeglądów poza stacją.

W ocenie Sądu Odwoławczego zgodzić się należy z Sądem I Instancji, iż walorem wiarygodności należało obdarzyć wyjaśnienia oskarżonego M. W. złożone w trakcie postępowania przygotowawczego, bowiem wówczas spontanicznie wyjaśnił jak wyglądał cały proceder, opisując osoby, które korzystały z jego usług, identyfikując je po części z nazwisk, po części z pojazdów, których dowody rejestracyjne zostały mu przekazane celem dokonania wpisów o przeprowadzeniu badań. Co istotne w trakcie postępowania sądowego oskarżony zaczął się wycofywać z wcześniejszych wyjaśnień, starając się co do niektórych czynów negować swoje sprawstwo, co do niektórych przyznawał się, ale sugerował, że przeglądy dokonywał w miejscu zamieszkania klientów. Wbrew argumentacji skarżącego należy zauważyć, że osoby korzystające z usług oskarżonego były zainteresowane, aby powyższy proceder nie wyszedł na jaw. Nie ulega bowiem wątpliwości, że osoby, które decydowały się na podbijanie dowodów pojazdów, bez sprawdzenia ich stanu technicznego i odwiedzenia w tym celu stacji obsługi zdawały sobie sprawę, że jest to nielegalne i że oskarżony w sposób nieprawidłowy, niezgodny z prawem, umożliwi im szybsze i łatwiejsze „spełnienie” tego obowiązku. Co istotne większość osób, których stan techniczny ciągników miał być sprawdzany, miała rzekomo dojeżdżać z miejscowości znajdujących się w znacznej odległości od stacji oskarżonego w S., podczas gdy bliżej mieli do dyspozycji inne stacje kontroli pojazdów. Tego rodzaju zachowania rolników w przeważającej większości, jak zauważył to Sąd I Instancji w treści uzasadnienia, mając na uwadze charakter pracy rolnika wydają się być działaniami nieracjonalnymi, nieprawdopodobnymi. W ocenie Sądu Okręgowego nie ulega najmniejszym wątpliwościom, że w/w świadkowie nie musieli udawać się do S. celem dokonania badań, a dzięki szeroko pojętej uprzejmości oskarżonego mieli i tak poświadczony w dowodach ważne badania techniczne. Tym samym wiarygodną wersją wydarzeń była ta przedstawiona przez oskarżonego M. W. w trakcie postępowania przygotowawczego. Wbrew argumentacji obrońcy sytuacji tej nie zmienia to, że oskarżonemu w trakcie przesłuchania przedstawiono numery rejestracyjne pojazdów, bowiem jak wskazuje protokół przesłuchania (k. 213-215), oskarżony zupełnie spontanicznie wymieniał imiona i nazwiska osób - właścicieli pojazdów, którym miał podbijać dokumenty, co dowodzi tego, że potrafił powiązać markę pojazdu, jego numer rejestracyjny z osobą, której poszczególne dane zawarte w zarzutach dotyczyły. W ocenie Sądu Okręgowego oskarżony zdawał sobie doskonale sprawę czego dotyczyło przesłuchanie i dowolnym oraz pozbawionym podstaw jest twierdzenie, że oskarżony przyznał się „przypadkowo” do czynów, których w rzeczywistości nie popełnił. Poza tym w ocenie Sądu Odwoławczego pomiędzy sytuacją - braku wykonania badania pojazdu przez oskarżonego, a wykonaniem badania w miejscu zamieszkania klientów w zasadzie można by postawić znak równości. O ile bowiem do przeprowadzania tego rodzaju badań nie byłoby konieczne odwiedzenie okręgowej stacji pojazdów celem zbadania stanu technicznego przy użyciu stanowisk wyposażonych w specjalistyczne oprzyrządowanie, w tym komputery, to ustawodawca nie przewidziałby takiej konieczności i umożliwiłby dokonywanie tego rodzaju badań diagnostom w każdym dogodnym dla klienta miejscu. W ocenie Sądu Odwoławczego bardzo trafnie Sąd I Instancji wskazał, iż nawet doświadczony diagnosta nie jest w stanie sprawdzić pojazdu bez odpowiednich narzędzi w które musi być wyposażona stacja diagnostyczna, a tłumaczenie oskarżonego o rzekomym sprawdzaniu pojazdów w miejscu zamieszkania klientów (co jest mało prawdopodobne) to jedynie jego linia obrony, stworzona na potrzeby niniejszego postępowania, która i tak nawet nie umniejsza winy oskarżonego. Podkreślić bowiem należy, że dla zapewnienia właściwego przeprowadzenia badań technicznych pojazdów koniecznym jest przyjazd pojazdem na stację kontroli, a nie sprawdzenie pojazdów „na podwórku”, bowiem tylko prawidłowe przeprowadzenie badań może zapewnić bezpieczeństwo w ruchu drogowym.

Kolejny argument skarżącego, iż Sąd omówił waloru wiarygodności zeznaniom świadków: S. K., M. P., W. S. i E. W., którzy konsekwentnie wskazywali, iż jeździli na (...) do S. i tam na miejscu dokonywali kontroli, również nie zasługuje na uwzględnienie. Nie powielając uzasadnienia Sądu I Instancji w tym zakresie należy jedynie wskazać, że świadkowie ci czuli się współwinni istnieniu proceduru, który i dla nich był korzystny (nie musieli nigdzie jeździć, a i tak otrzymywali pieczętę, iż badania techniczne zostały przeprowadzone), zatem starali się wesprzeć linię obrony oskarżonego z postępowania sądowego. W pewnym stopniu mogli się również obawiać odpowiedzialności karnej, bowiem sami bardzo chętnie korzystali z usług oskarżonego, zdając sobie sprawę, że jest to nielegalne. Z tego też

względem Sądu I Instancji, z czym w pełni zgadza się Sąd Odwoławczy uznał w tym zakresie za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, złożone w trakcie postępowania przygotowawczego, w których przyznał się do tych czynów, których zaistnienie zanegowali w/w świadkowie.

W zakresie wskazywanego przez skarżącego niesłusznego przyjęcia, że oskarżony M. W. w zamian za poświadczenie nieprawdy przyjął od R. C. korzyść majątkową w kwocie 37 złotych (zarzut X) oraz 57 złotych (zarzut XXXIII) to podkreślić należy, że R. C. będąc przesłuchiwanym w postępowaniu przygotowawczym (k. 127-129), precyzyjnie wskazał kwoty, które zapłacił oskarżonemu, które przewyższały stawki obowiązujące na stacji diagnostycznej. W ocenie Sądu Okręgowego wyjaśnienia oskarżonego, w których twierdził, że tego rodzaju sytuacja nie miała miejsca nie polegają na prawdzie. Jasnym jest, że oskarżonemu zależy, aby jego odpowiedzialność za zarzucane mu przestępstwa była mniejsza, starał się zatem w pewnym stopniu przedstawić siebie w lepszym świetle. Tym samym nie ulega wątpliwościom, że oskarżony uzyskał dodatkowe drobne kwoty ponad standardową cenę za usługę w zakresie kontroli pojazdów w zakresie czynów X i XXXIII, co świadek R. C. opisał w zeznaniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym.

Kolejny zarzut skarżącego odnoszący się w zasadzie do wykazania, że zmiana zeznań świadków: K. B., R. C., P. K. i C. R. w postępowaniu sądowym spowodowana była naciskami funkcjonariuszy policji, którzy w trakcie postępowania przygotowawczego zmuszali ich do złożenia zeznań obciążających oskarżonego, również nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd I Instancji wyjaśnił powyższe kwestie. Zaznaczyć jedynie po raz kolejny należy, że sugerowanie, iż funkcjonariuszom policji miało rzekomo zależeć na celowym obciążeniu niewinnego oskarżonego jest bezpodstawne i dowolne. W ocenie Sądu Odwoławczego świadkowie w postępowaniu przygotowawczym niejako zaskoczeni sytuacją (że ów proceder się ujawnił) zeznawali w zgodzie z prawdą, że nie jeździli na stacje diagnostyki, a i tak uzyskiwali stosowne poświadczenia o badaniach technicznych. Tymczasem w postępowaniu sądowym po przemyśleniu własnego stanowiska i sytuacji oskarżonego, postanowili sobie i jemu pomóc zmieniając swoje zeznania na korzyść oskarżonego, jednocześnie przedstawiając siebie w lepszym świetle. Po raz kolejny należy podkreślić, że powyżsi świadkowie również zdawali sobie sprawę, że działali niezgodnie z prawem i dzięki oskarżonemu uzyskiwali poświadczenia o wykonaniu badań ich pojazdów nielegalnie, bowiem nie jeździli do S. celem przeprowadzenia badań.

Przechodząc do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych w postaci przyjęcia, że oskarżony M. W. działał z zamiarem kierunkowym – w celu osiągnięcia korzyści majątkowej to nie sposób się z tym zgodzić. Należy zauważyć, że przestępstwo z art. 271 § 3 k.p.k. (postać kwalifikowana) uwarunkowana jest działaniem sprawcy ukierunkowanym na osiągnięcie korzyści majątkowej lub osobistej. Dla bytu przestępstwa z art. 271 § 3 k.p.k. konieczne jest, aby istniał związek pomiędzy poświadczeniem nieprawdy w dokumencie a korzyścią majątkową (osobistą) w tym znaczeniu, że oczekiwana korzyść musi się łączyć z podjętym działaniem, być od niego uzależniona (zob. wyrok SN z dnia 10 lutego 1973 r., I KR 271/72, OSNPG 1974, nr 1, poz. 7).

Nie ulega najmniejszej wątpliwości, że oskarżony M. W.- jako współwłaściciel (...)z siedzibą w S., prowadząc działalność gospodarczą polegającą na przeprowadzaniu badań technicznych pojazdów, poświadczał nieprawdę w dowodach rejestracyjnych pojazdów nie dlatego, że chciał pomóc właścicielom tych pojazdów, ale by zdobyć klientów. Jak sam wskazał w sąsiadujących miejscowościach stacji diagnostycznych było kilka, a co za tym idzie istniała duża konkurencja. Tym samym stworzenie przez niego wysoce korzystnej „oferty”, polegającej kolokwialnie rzecz ujmując na wbiciu pieczętki, bez przeprowadzonych badań i konieczności przybycia pojazdem na stację diagnostyczną, było bardzo dogodnie dla właścicieli ciągników i innych pojazdów, dowodem czego jest ogromne zainteresowanie takim ułatwieniem formalności przez właścicieli pojazdów z miejscowości położonych w znacznej odległości od stacji oskarżonego.

Przechodząc do kolejnego zarzutu apelującego, a dotyczącej rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu M. W. to również nie sposób zgodzić się z argumentacją skarżącego.

Wymaga podkreślenia, iż nie każda różnica w ocenie wymiaru kary może uzasadniać zarzut rażącej jej niewspółmierności, ale tylko taka, która jest natury zasadniczej, to znaczy jest niewspółmierna w stopniu niedającym

się zaakceptować. **Niewspółmierność rażąca to znaczna, "bijąca w oczy" różnica między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną** (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 maja 2003 r., II AKa 163/03, OSA 2003/11/113, LEX 81392). Nie może być zatem w ramach tej przyczyny odwoławczej dokonywana korekta w każdej sytuacji, w której sąd odwoławczy dochodzi do wniosku, że karę należałoby ukształtować nieco odmiennie, tj. że kara jest po prostu zbyt surowa lub zbyt łagodna. **Chodzi jedynie o różnicę ocen o zasadniczym charakterze, sprowadzającą się do znacznej dysproporcji.** W orzecznictwie podnosi się również, iż zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można podnosić jedynie wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy okoliczności popełnionego przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy – gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 1985 r., o sygn. V KRN 178/85, OSNKW 7-8/1985, poz. 60, LEX 20053).

W pierwszym rzędzie stwierdzić należy, iż w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy w sposób szczegółowy i wyczerpujący ustosunkował się do wszystkich okoliczności, które stosownie do art. 53 k.k. składają się na dyrektywy sądowego wymiaru kary. W szczególności Sąd Rejonowy zasadnie zaakcentował znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu. Oskarżony naruszył dwa dobra prawne – wiarygodność dokumentów oraz właściwe funkcjonowanie instytucji państwowej. Poświadczenie nieprawdy dotyczyło kwestii bardzo istotnej dla bezpieczeństwa ruchu drogowego, a mianowicie sprawności technicznej pojazdu. Oskarżony poświadczał, że pojazd jest sprawny, dopuszczając go do ruchu, podczas gdy w rzeczywistości w związku z brakiem badania, mógł on być niesprawny w stopniu zagrażającym uczestnikom ruchu drogowego, w tym kierującym tym pojazdem. Nawet sugerowane przez skarżącego oględziny pojazdów w miejscu zamieszkania ich właścicieli, miana rzetelnych badań, do których oskarżony był zobowiązany przepisami prawa, zastąpić nie mogły. Podnoszony przez skarżącego argument, że ciągniki rolnicze, które w większości dopuszczał oskarżony do ruchu poruszają się w zasadzie z niewielką prędkością i to okazjonalnie, z pewnością nie mogą przemawiać w ocenie Sądu Odwoławczego za niskim stopniem społecznej szkodliwości. Znane są bowiem przypadki, gdy nieprawidłowo oświetlony pojazd, bądź ciągnik z niesprawnymi hamulcami spowodował kolizję w ruchu drogowym, której rezultaty były tragiczne w skutkach.

W ocenie Sądu Odwoławczego Sąd Rejonowy precyzyjnie wskazał, które z okoliczności łagodzących uwzględnił w procesie wymierzania kary (niekaralność oskarżonego). Wprawdzie zgodzić się należy ze apelującym, że oskarżony z prowadzonej działalności utrzymywał całą rodzinę, jednakże nie zmienia to jednocześnie tego, że swoim postępowaniem popełnił przestępstwa, które mogły w efekcie skutkować dużo poważniejszymi skutkami.

Z tymi też okolicznościami związany jest orzeczony w stosunku do oskarżonego środek karny w postaci zakazu wykonywania funkcji diagnosty uprawnionego do wykonywania badań technicznych pojazdów na okres 3 lat. Zgodnie bowiem z art. 41 § k.k. sąd może orzec zakaz zajmowania określonego stanowiska lub wykonywanego zawodu, jeżeli sprawca nadużył przy popełnieniu przestępstwa stanowiska lub wykonywanego zawodu albo okazał, że dalsze zajmowanie stanowiska lub wykonywanie zawodu zagraża istotnym dobrom chronionym prawem.

Co istotne dalsze zajmowanie stanowiska lub wykonywanie zawodu zagraża istotnym dobrom chronionym prawem wówczas, gdy przez fakt popełnienia przestępstwa sprawca dowiódł, że nie ma należytych kwalifikacji zawodowych lub moralnych do wykonywania zawodu lub pełnienia stanowiska. Jednocześnie musi istnieć niebezpieczeństwo, że sprawca popełni w przyszłości przestępstwo związane ze stanowiskiem lub zawodem albo że okazany brak predyspozycji do wykonywania zawodu lub pełnienia funkcji może w przyszłości skutkować niewłaściwym wykonywaniem zawodu lub pełnieniem stanowiska i w konsekwencji szkodami dla dóbr prawnych (Marek, Komentarz, s. 136; por. Kulesza (w:) System, 2010, s. 521).

W ocenie Sądu Odwoławczego w niniejszej sprawie tego rodzaju sytuacja zachodzi, a dodatkowo oskarżony musi odczuć konsekwencje własnego zachowania w tym w zakresie środka karnego, który uniemożliwi mu wykonywanie dotychczasowej pracy diagnosty, skoro swoim dotychczasowym zachowaniem dowiódł, że nie jest osobą godną zaufania. W ocenie Sądu Okręgowego zarówno kara łączna pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat, jak i kara 200 stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej

stawki dziennej na kwotę 50 złotych, również nie noszą cech rażącej niewspółmierności. W ocenie Sądu Okręgowego wbrew argumentacji skarżącego dotychczasowe dochody oskarżonego i jego dosyć dobra sytuacja materialna pozwalają stwierdzić, iż wysokość jednej stawki (50 zł) nie przekracza możliwości finansowych oskarżonego.

Nie sposób również podzielić argumentacji skarżącego w zakresie obrazy prawa materialnego, a mianowicie art. 12 k.k. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że zarzucone oskarżonemu czyny nie były popełnione w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, a w ocenie skarżącego odstępy czasowe pomiędzy poszczególnymi czynami nie przekraczały kilku miesięcy, zaś zamiar wielokrotnego podjęcia działania istniał w sposób nieprzerwany od czasu popełnienia pierwszego z czynów.

Należy bowiem podkreślić, że nawet gdy wszystkie zachowania sprawcy zostały zrealizowane z takim samym zamiarem, ale nie był on podjęty z góry, to nie spełnia on kryteriów czynu ciągłego (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2013 r., o sygn. WA 10/13, LEX nr 1347915). Przenosząc powyższy pogląd na grunt niniejszej sprawy nie ulega wątpliwościom, że wprawdzie zamiar oskarżonego w zakresie każdego z czynów był taki sam, co nie zmienia jednocześnie, że nie był on podjęty z góry, a to wyklucza zaistnienie przestępstwa ciągłego, na które wskazuje skarżący.

Należały podkreślić, że aby można było przyjąć, iż ma miejsce jeden czyn ciągły, o którym jest mowa w art. 12 k.k. sprawca musi działać z góry powziętym zamiarem, obejmującym wszystkie zachowania, dopiero bowiem wówczas przyjąć można, iż popełniono czyn w warunkach art. 12 k.k. **W przypadku bowiem, gdy sprawca wykorzystuje każdą nadarzącą się okazję do popełnienia czynu zabronionego, można mówić co najwyżej o ciągu przestępstw z art. 91 k.k.** (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25 października 2012 r., o sygn. II AKa 222/12, LEX nr 1237095). Z tych też względów argumentacja skarżącego okazała się bezzasadna.

Nie dzieląc zatem żadnego z zarzutów apelacyjnych Sąd Okręgowy nie mógł wydać innego orzeczenia jak o utrzymaniu na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. zaskarżonego wyroku w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną.

O opłacie za postępowanie przez sądem drugiej instancji orzeczono na podstawie art. 8 w zw. z art. 6 w zw. art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 3 ustęp 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 1983.49.223 j.t.) zaś o pozostałych kosztach za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.

Koszty procesu w kwocie 70 złotych obejmują opłatę z tytułu kosztów poniesionych za uzyskanie informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego (art. 618 § 1 pkt 10 k.p.k.) oraz z tytułu kosztów doręczeń wezwań i innych pism (art. 618 § 1 pkt 1 k.p.k.). Opłata za kartę karną została ustalona zgodnie z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 sierpnia 2003 r. w sprawie określenia wysokości opłaty za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz. U. 2003 r., Nr 151, poz. 1468). Opłata za każdą kartę karną wynosi 50 złotych. Jeśli chodzi o wskazane koszty doręczeń, zostały one naliczone w oparciu o § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. 2003 r., nr 108, poz. 1026 z późn. zm.) stosownie do którego ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism wynosi w każdej instancji w postępowaniu sądowym po 20 zł, niezależnie od liczby doręczonych pism.